

których należy wyjaśnić naukową niezgodność pomiędzy Komisją a państwem członkowskim co do konkretnego obszaru, a nie do przypadków, w których tak jak w niniejszej sprawie chodzi o niewystarczające wyznaczenie terenów.

Zarzuty proceduralne podnoszone przez pozwaną są zatem bezzasadne.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 24 stycznia 2008 r. w sprawie T-88/06 Dorel Juvenile Group, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 1 kwietnia 2008 r. przez Dorel Juvenile Group, Inc.

(Sprawa C-131/08 P)

(2008/C 158/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dorel Juvenile Group, Inc. (przedstawiciel: Dr G. Simon, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 24 stycznia 2008 r. w sprawie T-88/06;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej wydanej w dniu 11 stycznia 2006 r. w sprawie R 616/2004-2 oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji ocena wymogów rejestracji znaku towarowego jest zbyt ograniczająca. Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd ocenił naturę określenia „SAFETY 1st” dokonując oddzielnej analizy elementu „1st” i oparł swoje rozstrzygnięcie na założeniu, że skoro element „1st” pozbawiony jest charakteru odróżniającego, nie może on nabyć takiego charakteru w wyniku połączenia go z elementem składowym znaku, jakim jest „SAFETY”. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd powinien był oprzeć swoją ocenę odróżniającego charakteru omawianego znaku towarowego na

całościowym postrzeganiu określenia „SAFETY 1st” przez przeciętnego konsumenta. Dokonany przez Sąd podział znaku towarowego „SAFETY 1st” na jego elementy składowe nie odzwierciedla sposobu podejścia konsumentów do tego znaku i sposobu, w jaki oni go postrzegają.

Zaskarżony wyrok opiera się na kryterium, zgodnie z którym wyrażenie „safety first” używane jest do oznaczania towarów objętych zgłoszonym znakiem towarowym, „pełniąc funkcję informacji na temat jakości lub właściwości towarów”. Wnoszący odwołanie twierdzi, że kryterium to ma znaczenie w kontekście art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, lecz nie znajduje ono zastosowania na potrzeby stosowania art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Sąd oparł zatem swoje przekonanie o tym, iż do omawianego oznaczenia znajduje zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) na ustaleniu, że nie spełnia ono kryteriów ochrony z art. 7 ust. 1 lit. c).

Wreszcie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd nie wziął pod uwagę faktu, iż art. 12 b) rozporządzenia nr 40/94 stanowi korektę do interpretacji art. 7 ust. 1 lit. b).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 2 kwietnia 2008 r. — Intercontainer Interfrigo (ICF) SC przeciwko Balkenende Oosthuizen BV i MIC Operations BV

(Sprawa C-133/08)

(2008/C 158/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Intercontainer Interfrigo (ICF) SC

Strona pozwana: Balkenende Oosthuizen BV i MIC Operations BV

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do podstawy uzasadnienia wyroku wskazanej w pkt 3.6 lit. i):

- a) Czy art. 4 ust. 4 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to odnosi się jedynie do umów czarterowych na jeden rejs i wszelkie inne rodzaje umów czarterowych nie są objęte tym postanowieniem?
- b) Jeżeli na pytanie a) zostanie udzielona odpowiedź pozytywna, czy art. 4 ust. 4 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych należy interpretować w ten sposób, że wówczas gdy przedmiotem innego rodzaju umów czarterowych jest również przewóz towarów, dana umowa jest w zakresie dotyczącym tego przewozu objęta zakresem stosowania tego postanowienia, a w pozostałym zakresie właściwe prawo jest ustalane w oparciu o art. 4 ust. 2 tej konwencji?
- c) Jeżeli na pytanie b) zostanie udzielona odpowiedź pozytywna, na podstawie którego z dwóch wymienionych porządków prawnych należy dokonać oceny zarzutu przedawnienia roszczeń wynikających z umowy?
- d) Jeżeli zasadniczym przedmiotem umowy jest przewóz towarów, czy wówczas nie należy uwzględnić podziału wskazanego w pytaniu b), a właściwe prawo mające zastosowanie do wszystkich części umowy należy w takiej sytuacji ustalić na podstawie art. 4 ust. 4 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych?

W odniesieniu do podstawy uzasadnienia wyroku wskazanej w pkt 3.6 lit. ii):

- e) Czy szczególną regulację ustanowioną w art. 4 ust. 4 zdanie drugie Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych należy interpretować w ten sposób, że domniemań zawartych w art. 4 ust. 2, 3 i 4 nie stosuje się dopiero wówczas, gdy z całokształtu okoliczności wynika, że wskazane w tych postanowieniach kryteria zastosowania łączników nie mogą być w rzeczywistości miarodajne, czy też już wówczas, gdy z okoliczności tych wynika, że występuje przewaga łączników związanych z innym państwem?

⁽¹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2008 r. w sprawie T-206/07 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesione w dniu 7 kwietnia 2008 r. przez Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd

(Sprawa C-141/08 P)

(2008/C 158/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd (przedstawiciele: J.-F. Bellis, avocat, G. Vallera, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie tych samych żądań, które przedstawiono w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji w sprawie T-206/07, to jest stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 452/2007⁽¹⁾ w zakresie w jakim znajduje zastosowanie wobec wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie udzielił odpowiedzi na pierwszy zarzut podniesiony przez niego w celu stwierdzenia nieważności, oddalając go na podstawie ustalenia oczywiście sprzecznego z dokumentami zawartymi w aktach sprawy, zgodnie z którym rozważanie kwestii dotyczącej wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ i pkt 44 wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink przeciwko Radzie (Zb.Orz., s. II-4347) jest pozbawione znaczenia. Jak zauważyła bowiem sama Rada w odpowiedzi na skargę, to właśnie z tego powodu, że Komisja uznała, iż przesłanki konieczne dla dokonania zmiany pierwotnie przyjętego rozwiązania, takie jak zostały wymienione w ww. wyroku, nie były spełnione, Komisja zmieniła swe ostateczne stanowisko przyznające wnoszącemu odwołanie status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W rezultacie Sąd Pierwszej Instancji oparł swoje rozumowanie na nieścisłych ustaleniach pomijając jednocześnie kwestię wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego oraz kwestię, czy artykuł ten pozwala Komisji na zmianę początkowego stanowiska w toku postępowania w przedmiocie przyznania bądź nie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie przyjął, iż naruszenie przysługującego mu prawa do obrony, jakkolwiek niepodważone i stwierdzone przez ten sąd, nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia z uwagi na fakt, że nie było możliwe, aby postępowanie administracyjne mogło zakończyć się innym wynikiem. Rozważenie kwestii wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i pkt 44 ww. wyroku w sprawie Nanjing Metalink, miałyby bowiem decydujące znaczenie w postępowaniu administracyjnym i gdyby Komisja podporządkowała się wymogom proceduralnym art. 20 ust. 5